

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **R. K.**, bytem X, zastoupena Mgr. Julií Chocholovou, advokátkou se sídlem Královopolská 84, 616 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2010 č.j. 127427/2010/KUSK,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 22.12.2010 č.j. 127427/2010/KUSK, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vlašim, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 15.7.2010 vydané pod č.j. ODSH-17649/10-236/2010-HIZ. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož skutkovou podstatu naplnila porušením ustanovení § 4 písm. a) a písm. b) a ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Za uvedené jednání jí byla uložena pokuta ve výši 4.000,- Kč a dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení stanovené paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobkyně nejprve namítá, že správní orgán I. stupně sám nesprávně a neoprávněně vyhodnotil podané odvolání jako opožděné a opatřil jej doložkou právní moci, ačkoliv jeho povinností bylo předat odvolání žalovanému ve lhůtě 10 dnů se svým stanoviskem. Žalovaný sice dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno včas, nesprávně však o odvolání rozhodnul, když ho zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil, i přes vyznačenou doložku právní moci. Podle žalobkyně měl žalovaný postupovat dle § 92 odst. 2 správního řádu a zkoumat, zda nejsou dány podmínky pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení. Došel-li správní orgán k závěru, že odvolání bylo podáno včas a bylo přípustné, měl věc vrátit správnímu orgánu, který o věci rozhodnul v prvním stupni. Žalobkyně má za to, že jí správní orgán I. stupně způsobil újmu, když na rozhodnutí vyznačil doložku právní moci.

Správní orgán I. stupně rozhodl věc a přestupek projednal v nepřítomnosti žalobkyně, přičemž svůj postup odůvodnil s odkazem na ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobkyně odmítá tvrzení správních orgánů, že by se z jednání neomluvila. Naopak tvrdí, že dne 12. 7. 2010 se v časných odpoledních hodinách omluvila telefonicky a poté tuto omluvu písemně doplnila ve lhůtě 2 dnů. Důkazem k tomu je přiložený podací lístek. Žalobkyně tvrdí, že jak v ústní, tak písemně omluvě uvedla, že by se ráda osobně zúčastnila jednání, k danému přestupku se vyjádřila a navrhla důkazy. Má tak za to, že svou omluvu řádně doložila, odůvodnila a správní orgán pochybil, když přestupek projednal v její nepřítomnosti, ačkoliv k tomu nebyl dán zákonný důvod. K vyjádření žalovaného, že žádným způsobem neprokázala, že by se telefonicky omlouvala, a proto omluva nemohla být akceptována, žalobkyně uvádí, že tuto skutečnost jí není možné přikládat k tíži. Žalobkyně nemůže prokázat, že se telefonicky omlouvala, jelikož omluva byla provedena z veřejného telefonního přístroje. Uvádí, že volala na spojovatelnou Městského úřadu Vlašim, poté byla připojena na odbor dopravy a silničního hospodářství, kde nemluvila s úředníkem Bc. Z. H., který věc vyřizoval, ale pravděpodobně s jeho kolegou, který slíbil, že mu omluvu sdělí. K námitce žalovaného, jak mohla žalobkyně podat omluvu, když měla být na služební cestě v zahraničí, žalobkyně sdělila, že k podání omluvy k poštovní přepravě byla pověřena její asistentka, která dne 14. 7. 2010 vypravila tuto omluvu, přičemž žalobkyně podepsala tuto omluvu ještě před odjezdem na služební cestu.

Jednání správního orgánu považuje žalobkyně za nezákonné a v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na to, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Žalobkyně také poukazuje na ustanovení § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, dle něhož má obviněný z přestupku právo se vyjádřit ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu. V této souvislosti zároveň poukázala na ustanovení § 74 zákona o přestupcích s tím, že nebyly splněny důvody pro konání jednání bez její přítomnosti.

Žalovaný v úvodu vyjádření namítá, že žaloba neobsahuje náležitosti předepsané v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). V další části vyjádření popisuje sled událostí, tak jak vyplývají ze správního spisu. Žalovaný uvedl, že při posouzení omluvy vycházel správní orgán I. stupně z rozsudků Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 8/2009 a 2 As 16/2008 a z nálezu Ústavního soudu č.j. I. ÚS 574/05.

K námitce žalobkyně, že správní orgán rozhodl o odvolání v rozporu se zákonem žalovaný uvádí, že žalobkyně neuvedla, jaká ustanovení zákona o přestupcích, případně správního řádu porušil tím, že uznal včasnost podaného odvolání. Připomněl, že tímto úkonem zhojil chybu právní zástupkyně žalobkyně, která odvolání zaslala na nesprávnou adresu. Sama žalobkyně se dožadovala uznání řádného odvolání. Podle žalovaného nemůže být toto jednání nyní použito jako důvod k tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odvolání, když správní orgán uznal včasnost jejího podání.

Žalovaný setrval i na svém závěru, že správní orgán I. stupně rozhodl správně bez přítomnosti žalobkyně. Odkázal na odůvodnění rozhodnutí a úřední záznamy, které jsou součástí spisu. Pokud žalobkyně zaslala omluvu den po ústním jednání (z pošty Liberec 1), musela si být vědoma podle žalovaného toho, že tato omluva nedorazí správnímu orgánu včas a nemůže mít účinky předpokládané zákonem.

Žalovaný nepopírá, že účelem projednání přestupku je umožnit obviněnému se vyjádřit a navrhnout důkazy prokazující jeho nevinu. S ohledem na všechna písemná podání je však nepochybné, že žalobkyně měla možnost navrhnout důkazy prokazující její nevinu, ale že tak neučinila v žádném ze svých mnoha podání. Podle žalovaného svého práva, zaručeného Listinou základních práv a svobod, se dobrovolně vzdala a tohoto práva vědomě nevyužila. S poukazem na písemnosti žalovaný doplnil, že kromě tvrzení, že „přestupku se nedopustila“, žádné jiné tvrzení které, by mohl správní orgán přezkoumat a vzít za prokázané, neuvedla. Žalovaný má tak za to, že žaloba není důvodná, a proto navrhuje, aby ji soud zamítl.

Žalobkyně v replice žaloby odmítla tvrzení žalovaného, že by nesprávně adresovala zásilku s odvoláním, naopak má za to, že se řídila poučením a také zákonnou úpravou. V další části zopakovala argumenty uvedené již v žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně nerozporuje skutkový stav, ale namítá, že správní orgán porušil její procesní práva. K tomu soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně vydal dne 19. 5. 2010 příkaz č.j. ODSH 12951/10-236/2010-HIZ, kterým žalobkyni uložil pokutu ve výši 4.000,- Kč za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, kterého se žalobkyně měla dopustit porušením ustanovení § 4 písm. a) a ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Proti rozhodnutí podala žalobkyně odpor, kterým se bez dalšího zrušil výše označený příkaz. V souladu s ustanovením § 74 zákona o přestupcích, správní orgán písemností ze dne 14. 6. 2010 předvolal žalobkyni k ústnímu jednání a zároveň sdělil, jaké protiprávní jednání se klade žalobkyni za vinu. Jednání bylo nařizeno na den 13. 7. 2010 v 9.00 hodin, přičemž žalobkyně převzala písemnost dne 22. 6. 2010. Na zadní straně předvolání byla žalobkyně poučena o právu obviněného z přestupku vyjádřit se při ústním jednání ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Zároveň byla žalobkyně poučena o právu navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko.

Dne 13. 7. 2010 vyhotovil správní orgán protokol o nedostavení se k ústnímu jednání, kde uvedl, že do tohoto dne nebyla správnímu orgánu doručena omluva neúčasti obviněné z ústního jednání, ani nebyl uveden žádný důležitý důvod, pro nějž se žalobkyně nemohla k ústnímu jednání dostavit. Správní orgán tak rozhodl, že projedná věc bez její přítomnosti.

Dne 16. 7. 2010 vydal správní orgán protokol o doručení písemností ze dne 12. 7. 2010 (správní orgán obdržel dne 15. 7. 2010), kterou žalobkyně požádala o změnu termínu jednání z důvodu pracovní vytíženosti s tím, že by se ráda zúčastnila ústního jednání. Správní orgán nejprve připomněl, že kritéria pro posouzení náležitosti omluvy a důležitosti důvodů zákon

nestanoví. V této věci neshledal důvod pro omluvu z jednání, neboť písemná forma omluvy byla správnímu orgánu odeslána až den poté, co bylo ústní jednání nařízeno, přičemž žalobkyně byla předvolána s náležitým předstihem. Připomněl, že důkazní břemeno v doložení důvodu omluvy je na osobě, která omluvu uplatňuje. Podle správního orgánu I. stupně, omluva byla podána nejen pozdě, ale je toho názoru, že pracovní zaneprázdnění žalobkyně není závažným důvodem ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. V úkonech žalobkyně navíc správní orgán shledal snahu o zmaření jednání z přestupku s ohledem na prekluzivní lhůtu. V této souvislosti správní orgán poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2010 č.j. 2 As 8/2009-95.

V protokolu ze dne 13. 8. 2010 právní zástupkyně žalobkyně sdělila oprávněné osobě, že zaslala odvolání na adresu „*Krajský úřad Středočeského kraje prostřednictvím Městského úřadu ve Vlašimi...*“, ale písemnost se vrátila zpět s tím, že adresát neexistuje. Právní zástupkyni byla připomenuta adresa Městského úřadu ve Vlašimi.

V odvolání žalobkyně namítala, že správní orgán rozhodl v rozporu s ustanovením § 73 odst. 2 a § 74 zákona o přestupcích.

Písemností ze dne 17. 8. 2010 se žalobkyně domáhala, aby odvolání bylo posouzeno jako řádné a včasné s ohledem na skutečnost, že přestože údaje o adresátovi byly uvedeny řádně, provozovatel poštovní licence zásilku vrátil s odůvodněním, že adresát je na uvedené adrese neznámý.

Dne 19. 8. 2010 správní orgán vypracoval vyjádření k předání spisu a připojil záznam o telefonických spojeních z pobočky č. 227 (H.) ze dne 12. 7. 2010.

Písemností ze dne 2. 9. 2010 žalobkyně prostřednictvím právní zástupkyně požádala o vyznačení doložky právní moci na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a této žádosti správní orgán nesprávně vyhověl. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Praze.

Písemností ze dne 4. 10. 2010 informoval správní orgán I. stupně žalobkyni, že proti jeho rozhodnutí bylo podáno odvolání, které správní orgán I. stupně dne 19. 8. 2010 postoupil se spisovým materiálem odvolacímu správnímu orgánu.

Dne 22. 12. 2010 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění žalovaný potvrdil, že v řízení bylo dostatečně prokázáno, že přestupek se stal a že ho spáchala žalobkyně. K námitkám žalobkyně ohledně tvrzení, že se řádně omluvila z nařízeného jednání a že věc neměla být projednána bez její přítomnosti, žalovaný uvedl, že žádným způsobem neprokázala, že by se správnímu orgánu I. stupně dne 12. 7. 2010 telefonicky omlouvala ani nedoložila výpis telefonních hovorů, který by tuto skutečnost prokazoval. Naopak ze správního spisu vyplývá, že omluva byla doručena správnímu orgánu až po termínu nařízeného ústního projednání přestupku.

Jak bylo výše uvedeno žalobkyně argumentuje především tím, že správní orgán porušil ustanovení § 73 odst. 2, § 74 zákona o přestupcích a právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, což je zaručeno v článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Nejprve soud uvádí, že se neztotožnil s žalobkyní v tom, že bylo porušeno její právo, když žalovaný rozhodl o pravomocném rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán sice pochybil, když vyhověl žádosti žalobkyně o vyznačení právní moci na prvostupňovém rozhodnutí, ale tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný uvěřil právní zástupkyni žalobkyně, která tvrdila, že omylem, ale přesně podle instrukcí zaslala odvolání na adresu „*Krajský úřad Středočeského kraje prostřednictvím Městského úřadu ve Vlašimi...*“ a doručující orgán nesprávně vrátil zásilku zpět s poznámkou, že adresát je neznámý. Žalovaný

o odvolání rozhodl s tím, že odvolání bylo podáno včas. Podle názoru soudu poučení v prvostupňovém rozhodnutí bylo uvedeno zcela v souladu se zákonem a srozumitelným způsobem. Navíc od právní zástupkyně lze spravedlivě očekávat, že rozumí významu slova „prostřednictvím“. Žalovaný tak de facto zhojil chybu právní zástupkyně, když o opožděném odvolání rozhodl meritorně.

Přestupkový zákon v ustanovení § 73 odst. 1 upravuje, od kdy se určitá osoba stává obviněným z přestupku a jaká práva musí mít. V odst. druhém § 73 jsou vymezena některá práva obviněného z přestupku: obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, má právo uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, a má právo též podávat návrhy a opravné prostředky.

Vedle práv zakotvených v ustanovení § 73 má i další práva, která vyplývají jak ze zákona o přestupcích, tak také ze zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.“). Přímo ze správního řádu plyne například právo na tlumočníka (§ 16 s. ř.) nebo nahlížet do spisu a činit si z něj výpisy, popř. si nechat správním orgánem pořídit kopie spisu nebo jeho části (§ 38 s. ř.). Dále právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy (§ 36 odst. 1 s.ř.), právo vyjádřit v řízení své stanovisko a obdržet informace o řízení (§ 36 odst. 2 s.ř.), právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 s.ř.) a také právo podávat opravné prostředky (§ 81 odst. 1, § 100 odst. 1 nebo například § 175 s.ř.).

Podle § 36 odst. 3 správního řádu jsou účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Toto právo vyplývá rovněž z Listiny základních práv a svobod, konkrétně z jejího čl. 38 odst. 2, který mimo jiné stanoví, že každý má právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Například ÚS sp. zn. III. ÚS 58/2000 ve vztahu k právu účastníka vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k jeho podkladům uvádí: „Zásadám spravedlivého procesu, jak vyplývají z Listiny (čl. 36 odst. 1), je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před správním orgánem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního orgánu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.“ Ústavní soud doplnil: „Jestliže správní orgán tímto způsobem postupovat nebude, dojde nejen k porušení obecných procesních předpisů, ale rovněž k porušení zásad vyjádřených v čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 LPS . K takové skutečnosti musí soud přezkoumávající napadené správní rozhodnutí přihlídnout a rozhodnutí zrušit.“ Jen pro úplnost soud doplňuje, že je mu známa i judikatura Ústavního soudu (např. jeho náleze ze dne 3. 3. 2005 sp.zn. II. ÚS 329/04) či Nejvyššího správního soudu (např. jeho rozsudek ze dne 28. 6. 2005 č.j. 8 As 3/2005-86), která nepochybně dopadá i na správní řízení vedená podle nového správního řádu – zák. č. 500/2004 Sb., podle níž musí být účastník správního řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí věci dáno na vědomí, kdy konkrétně bude ukončeno shromažďování podkladů rozhodnutí a tedy dokdy může uplatnit své výhrady a procesní návrhy tak, aby správní rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť účastník správního řízení si sám z logiky věci nemůže učinit právně relevantní úsudek o tomto časovém momentu.

Jak bylo výše napsáno z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně jako obviněná z přestupku převzala dne 22. 6. 2010 do vlastních rukou předvolání k ústnímu jednání o přestupku na den 13. 7. 2010, které bylo nařízeno prvostupňovým správním orgánem.

K tomu soud uvádí, že předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Všechny tyto požadavky zákona předvolání splňovalo a ostatně ani žalobkyně v tomto směru žádné připomínky nevznesla. Postup prvostupňového správního orgánu odpovídal i ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná.

Žalobkyně byla výslovně poučena o tom, že může navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a to po celou dobu řízení až do vydání meritorního rozhodnutí, dále že má právo ve stejném termínu vyjádřit své stanovisko k věci, že může nahlížet do podkladů rozhodnutí a také že se může vyjádřit k jeho podkladům popř. navrhnout jejich doplnění. Žalobkyně byla také poučena o tom, že pokud se k ústnímu jednání nedostaví bez náležité omluvy, anebo odmítne účast na jednání, bude o přestupku rozhodnuto i bez její přítomnosti.

Podle názoru soudu z tohoto časového vymezení lze dovodit přesný termín, kdy má dojít k ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí a dokdy může žalobkyně uplatnit své výhrady a procesní návrhy. Je třeba připomenout, že správní orgán zpravidla nařizuje ústní jednání, jestliže má dostatek podkladů pro konečné rozhodnutí. Jiná situace nastává tehdy, pokud obviněný z přestupku při jednání předloží nové důkazy či navrhne doplnění dokazování. V té chvíli je na správním orgánu, zda žádosti vyhoví a pokračuje v dokazování, či návrh na jejich provedení zamítne s tím, že je pak povinen své rozhodnutí odůvodnit. V případě, že by si opatřil další podklady pro rozhodnutí, byl by povinen obviněnému oznámit ukončení dokazování a poučit ho znovu ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, tedy dokdy se může vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Soud je toho názoru, že správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy i se shora uvedenou judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

Žalobkyně také odmítá tvrzení správních orgánů, že by se z nařízeného jednání včas neomluvila. Naopak tvrdí, že dne 12. 7. 2010 se v časných odpoledních hodinách omluvila telefonicky a poté tuto omluvu písemně doplnila ve lhůtě 2 dnů. Důkazem k tomu je přiložený podací lístek. Má za to, že svou omluvu řádně doložila, odůvodnila a správní orgán pochybil, když přestupek projednal v její nepřítomnosti, ačkoliv k tomu nebyl dán zákonný důvod.

Jak již bylo uvedeno podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku musí správní orgán při existenci důležitého důvodu zhodnotit závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu včas. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.

Nepochybně pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (náhlé onemocnění, úraz, které brání uvedené omluvě). Proto také ani zákon o přestupcích, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona o

přestupcích hovoří o „náležité omluvě“ a ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb. o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“. Z těchto ustanovení proto nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před očekávanou událostí. To vždy závisí na okolnostech. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu. (Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009 č.j. 7 As 9/2009-66). Za prokázanou následnou omluvu Nejvyšší správní soud považoval situaci, kdy stěžovatel v době nařízeného ústního jednání byl upoután na lůžku ve svém bydlišti na adrese, kde dodržoval nařízený klid, a v tomto bydlišti nedisponoval telefonem, faxem ani internetovým připojením, které má pouze ve svém zaměstnání. A to jen za situace, kdy toto tvrzení nebylo ničím vyvráceno.

V souzené věci žalobkyně netvrdila, že nastala okolnost, pro kterou by se nemohla řádně omluvit z jednání ještě před jeho konáním. Naopak tvrdila, že se řádně omluvila, a to telefonicky na spojovatelnu Městského úřadu Vlašim, z níž byla připojena na odbor dopravy a silničního hospodářství, kde nemluvila s úředníkem Bc. Z. H., který věc vyřizoval, ale pravděpodobně s jeho kolegou, který slíbil, že mu omluvu sdělí. Žalobkyně nemůže tuto skutečnost prokázat, protože volala z veřejného telekomunikačního přístroje. Správní orgán k této námitce si vyžádal výpis příchozích hovorů na odbor dopravy a silničního hospodářství, ale nezjistil, že by byl zaznamenán hovor zvenčí. Bez ohledu na to, zda soud uvěřil žalobkyni, že se omluvila telefonicky, je třeba připomenout, že omluva z nařízeného ústního jednání je úkon, který směřuje vůči správnímu orgánu (tj. podání), jehož náležitosti upravuje ustanovení § 37 správního řádu. Z odst. 4 tohoto ustanovení vyplývá, že podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu. Z ustanovení nevyplývá, že by podání bylo možné učinit telefonicky. Snahou zákonodárce tak byla předejít možným spekulacím a obtížnému dokazování.

Podstatné pro danou věc je, že písemná omluva byla doručena až dva dny po jednání. Vzhledem k výše uvedenému tato okolnost bez dalšího by nebyla důvodem pro rozhodnutí věci bez přítomnosti obviněného z přestupku, pokud by však tato omluva splnila náležité či bezodkladné znaky omluvy. V této souvislosti soud připomíná, že žalobkyně si převzala předvolání dne 22. 6. 2010 a do nařízeného jednání měla 20 dnů na to, aby se řádně omluvila. Pokud by se o služební cestě dověděla až z cestovního příkazu ze dne 9. 7. 2010, který žalobkyně připojila k písemné omluvě a podle něhož měla být ve dnech od 12. 7. 2010 do 16. 7. 2010 na služební cestě v Bratislavě, zbývaly jí tři dny k podání řádné omluvy. Soud navíc rozumí důvodům, pro které správní orgán považoval omluvu žalobkyně za nevěrohodnou, s ohledem na postupy žalobkyně, z nichž byla patrná snaha o protahování řízení. V této souvislosti soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 8/2009 ze dne 25. 1. 2010, na něž poukazovaly správní orgány v odůvodnění rozhodnutí, podle něhož neodkladné služební či soukromé záležitosti mohou mít jen stěží přednost před záležitostmi úředními. Podle soudu žalobkyně zcela záměrně rezignovala na včasnou omluvu, přestože tak mohla učinit více způsoby (dopisem, elektronicky, faxem anebo prostřednictvím své zástupkyně).

Po zhodnocení správního spisu a především úkonů, které byly provedeny ze strany správního orgánu I. stupně, soud se shodl s žalovaným v tom, že z postupu žalobkyně v přestupkovém řízení, byla zřejmá snaha o zmaření projednání přestupku. Správní orgány

postupovaly v souladu s právními předpisy, a proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Přestože byl žalovaný ve věci úspěšný, žádné náklady řízení mu nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. ledna 2012

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová